

Forbindelseslinier

Noter fra et tegneprojekt

Lars Henningsen

Det hele er lavet af stilladsrør. En konstruktion med scene, restaurant og trapper. På en balkon øverst oppe finder jeg kunstnerne og tegningerne. Lyset fra en projektor markerer sig skarpt på en væg. På et langt arbejdsbord ligger en bunke skabeloner og tegneredskaber. Det ligner et lille atelier. Midt i rummet er indrettet et sofaarrangement. På en rå murstensvæg strækker en lang serie af tegninger sig: på hvert papir er der tegnet et bogstav.

Jeg nærmer mig. Krimskrams. Papirslapper og sedler. Min opmærksomhed fanges af et lille bord. En glaspladen dækker både bord og en samling af papirstykker. Sorte lige streger. Bølgelinier. Kradseflader fra brede spritmarkere i hidsige farver. Jeg ser enkelte ord og navne. Det er jo i slægt med Cy Twombly, tænker jeg. Krimskramsens grand old man par excellence. Men her på sofabordet er det ikke værker som sådan, vi har med at gøre. Værkbegrebet er et andet.

Det går op for mig, at der netop er tale om netop en samling. – Lasse er samler, får jeg at vide. Samlingen og processen, det at indsamle, er 'værket' for Lasse Krogh Møller. Vi har her at gøre med prøvepapirer fra boghandlernes og kontorforsyningernes reoler med tuschpenne, kuglepenne mv. Et ydmygt restprodukt fra kundernes kritiske og samtidig ukontrollerede testøvelser med skriveredskaber: - Hvordan ser strengen ud?

En kvinde, en sportsvogn og en blottet muskuløs mandeoverkrop: Tanja Nellemann Poulsen og Marie Markman viser mig en håndfuld fotografier. Nogle af dem stammer fra et loppemarked. Manden, Tode, poserer foran kameraet. Der er notater på bagsiden af nogle af billederne, som giver et bidrag til fortællingen om Tode. Han rejste til USA og sendte fotografier hjem. Dengang i 60'erne. Dengang drøm og billede smeltede sammen i forsigtige, pastelagtige farvefotografering. Ken iscenesætter. Kun iført ubegribeligt snævre shorts arrangerer han sig selv, dame og fotograf ved et picnic-tæppet i skødesløs præcision. - Han har husket ketchupflasken, lyder det bag mig, da jeg lægger en kopi af billedet på en overheadprojektor. Det er den, der giver skarpt, hvidt lys. Fotografiet ses nu på et stort kvadratisk papir; projektionen virker lidt rå i forhold til det lille farvefotografi. Jeg udstyrer mig med en rød tuschpen og følger og tegner omhyggeligt fotografiets konturer i det skarpe lys. Tegnepapiret er samtidig en kvadratisk dug: Tanja Nellemann Poulsens og Marie Markmans projekt er udformet sådan, at situationerne på fotografierne så at sige finder vej ned til bordene i den underliggende restaurant. De spinkle tegnede streger bryder dugenes hvide flader og indgår dermed som en insisterende markering på en enkel brugsgenstand. - Tegn en taleboble, hvor der står 'Svin' eller 'Stegeso' lyder opfordringen, mens jeg tegner. Jeg griber en skabelon. Foruden konturtegninger er det muligt at forsyne restaurantdugene med sætninger fra hverdagslige konversationer, der udspiller sig i møderne omkring borde. Nogle af disse udsagn er tilforladelige og genkendelige. Andre rummer kradse forskydninger, der viser bordet og dugen som centrum for magtkamp og opgør: - Jeg gør da meget for os!

Tålmodighed. Gentagelse. Insisteren. Orden. Jeg står ved Camillas Rasborgs lange serie af tegninger og kan skimte et af ordene: 'bevægelse'. Hvert bogstav er tegnet på et gulligt papir. I hjørnet står der Arbejdsseddel. Jeg forestiller mig, at papiret har været en vigtig del

af afregningen på et lager eller et værksted. Nøjeregnende tal på en seddel, der på et tidspunkt blev krøllet sammen og smidt væk. Nu er arbejdsedlerne dekorerede. Hvert bogstav har sin helt egen karakter og sin farvepalet. Jeg ser fx omhyggelige serier af prikker, der former et bogstav. Små bitte krydseduller opbygger et andet bogstav. Tegnet korsstingsbroderi og uendelige rækker af parallelle linier og myriader af variationer af streger danner en art katalog over det, der overhovedet kan lade sig gøre med forskellige tegneredskaber. - Men, forstår jeg på Camilla Rasborg, det er ikke tegning som sådan, der er afgørende. Derimod tager hun et undersøgelsesfelt eller nærmere et princip i grundigt øjesyn. Serien af tegninger peger på, hvordan størrelser som 'tid', 'nytte' og 'mening' kan brydes og vises.

På vej ned fra tegnerens balkon passerer jeg en udbygning, der føjer sig til den komplekse stilladskonstruktion: det er en lille balkon, hvor Birgitte Kristensen inviterer forbipasserende indenfor. Balkonen er indrettet med bord og stole, og der bliver budt på kaffe. Dette rum er særligt designet med henblik på samtale; et møde, en mulighed for at dele tanker. Invitationen lyder på 'forestillinger om fremtiden'. Birgitte Kristensen åbner for dialogen ved at bringe en række udsagn af naturvidenskabelig karakter på bane. Jeg ser begreber som fx 'grundstoffer', 'nanomaskine' og 'superorganisme'. 'Et sort hul': et besværgende ord, en utrolig størrelse. Birgitte Kristensen viser det sorte huls sammenstød med jorden på en computerprojektion, hvor tegnede linieførøb krydses og gennemborer jordens skorpe. Et skitse, der viser det ubegribelige, og som peger på mødets og ordvekslingens befriende virkning. 'Måske bliver fremtiden et smukt og dejligt sted at leve'.

Tegneprojektet er i slægt med refleksioner af en karakter franske kunstteoretiker Nicolas Bourriaud har gjort sig. Han ser samtidskunst som 'en social udvekslingsform - et kommunikativt system, der ligger parallelt med, eller peger på, andre udvekslingsformer.' For mig at se gør 'tegning' på særegen opmærksom på sig selv og vores omgang med hinanden. Såvel den velovervejede som den ukontrollable linie og streg, kan bidrage til kollektive rum for betydning. En tegning er en ydmyg bekræftelse på, at vi har noget at deles om: en mulighed, en flygtig note, et øjeblik visuelt eftertryk og dog et fragment i en virkelighed, som sendes i kredsløb - eller som med en skødesløs bevægelse kan ende papirkurven.

Tegneprojektet fandt sted d. 3.-6. nov. -03. Det skete i forb. m. *Kulturama*. Arrangør: Kulturhus Århus

Afdelingen for Krusedulle-tegninger fra bog- og papirhandlere: Lasse Krogh Møller

Noget = (godt for) noget: Camilla Rasborg

Jeg kiggede da ikke mærkeligt på dig, da du spiste ... - Episoder ved et bord:

Tanja Nellemann Poulsen og Marie Markman

Forestillinger om fremtiden: Birgitte Kristensen